

DEAN KOONTZ

Ártatlanság

A szerzõtől kiadónknál megjelent:

Téli Hold

A túlélő

Idegen szív

Ártatlanság

Frankenstein-ciklus:

A tékozló fiú

Az éj városa

Élve és holtan

Elkárhozott lelkek

A halott város

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

INNOCENCE

by Dean Koontz

Published by Bantam Books

A division of Random House, Inc.

New York

Copyright INNOCENCE ©

2014 by Dean Koontz

Published by arrangement with Prava i Prevodi and
Lennart Sane Agency AB

Borító

MÁROK ATTILA

Fordította

SZÁNTAI ZITA

ISBN 978-963-497-447-5

Hungarian translation © Szántai Zita, 2018

Hungarian edition © Szukits Könyvkiadó, 2018

Lektor: Szolga Emese és Barna Ildikó

Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella

Színre bontás, tipográfia: EzDesign Kft.

Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János

Ezt a könyvet Harry Recardnak ajánlom, mert a barátom, mert megtanított römizni a főiskolán – amivel kis híján tönkretette az ottani pályafutásomat. Ajánlom továbbá Diane Recardnak, aki azokban a bizonyos években gondját viselte Harrynek. Kimerítő munka lehetett!

Egy író számára semmi sem jelent nagyobb boldogságot, mint egy-egy levél azoktól az olvasóitól, akik közlik vele: valamelyik könyvével megváltoztatta az életüket, esetleg inspirációt nyújtott nekik bizonyos nehéz időszakokban. Ahogy befejeztem az Ártatlanságot, kaptam egy levelet Washingtonból, Elizabeth Waterstől, aki a Szeme sarkából című regényemmel kapcsolatos élményeit közölte. Ez a levél sokkal inkább megindított, mint a többi. Beth, ámulatba ejt a bátorsága! A remény, amire a könyvemben talált rá, vélhetőleg ugyanolyan erős, mint az a remény, amelyet ön adott nekem végtelenül kedves írásával. Hálásan köszönöm!

Ritkán esik meg, hogy a szépség és az erényesség egy helyen lakozik.

Petrarca: *De Remediis*

ELSŐ RÉSZ

*Megpillantottam a lányt a lámpafényben,
Charles Dickens mellett*

1

Miután megúsztam az egyik tüzet, máris számítottam a következőre. De nem féltem. A tűz nem egyéb, mint fény és hő, és életünk során mindannyian melegségre és fényre vágyunk. Számomra a tény, hogy megakarnak égetni, pusztán létem elkerülhetetlen következménye. Ez egy igazságos világ, tele kedves, szórakoztató és vidám dolgokkal, ezért csupán egyetlen félelmem van: az, hogy túl sokáig élek benne.

2

Egykor képes voltam szeretni, ám Apa halála után teljes magányban éltem, csak a drága halott volt fontos a számomra és a könyvek, no meg azok a csodás pillanatok, melyeket a városban gyönyörködve éltem át, miközben észrevétlen bolyongtam utcáin. A hajnali órákban, amikor az emberek többsége alszik, az ég pedig tiszta, és előbukkannak a csillagok, olyan érzésem támadt, mintha egy elvarázsolt város lenne odafönt, ahol én is nyugodtan sétálhatnék, és várna rám valaki. Itt azonban, ha meglátnak, nincs könyörület a számomra. Külsőmtől mindenki visszariad, majd dühödten rám támad, holott soha nem ártanék senkinek. Ezért hát védtelen vagyok.

3

Egyes éjszakákon gyönyörű, andalító és szomorkás melódia kúszott be föld alatti, ablaktalan odúmba. Ismerősnek tűnt a dallam, mégsem tudtam rájönni, mi az és hol hallottam korábban. Próbáltam kideríteni, honnan szól, ám nem jártam sikerrel, a zene mintha a levegőből érkezett volna egy másik, láthatatlan világból.

A nagyvárosban, ahol éltem, tudtommal nem létezett senki hozzám hasonló; már nagyon hosszú ideje éltem egyedül. Azelőtt tizenkét éven át Apával osztottam meg lakhelyemet, de ő hat évvel ezelőtt meghalt. Nagyon szerettem őt, és mindennap éreztem a hiányát. Még csak huszonhat éves voltam, és minden jel szerint hosszú, magányos élet várt rám.

Az érkezésem előtt Apa a saját apjával élt itt. Őt soha nem ismertem, de a bútorok és a könyvek nagy részét tőlük, kettejüktől örököltem. Talán egy nap én is át fogom adni ezeket a holmikát valakinek, aki engem szólít majd apának. Mi egy szívós, számkivetett dinasztia tagjai vagyunk, és abban a titkos, föld alatti városban élünk, melyről az átlagos lakosok még csak nem is hallottak.

Az én nevem Addison, de igazából nem is volt szükségünk nevekre, hiszen Apa és én csakis egymással beszéltünk. Apa időnként Izének nevezte magát; ilyen-

kor mindig mosolygott. Engem Izé Izéjének hívott vagy Izé fiának, időnként így tréfálkoztunk.

Az emberek mércéjével mérve borzasztóan csúfak voltunk, a puszta megjelenésünkkel iszonyt és dühöt váltottunk ki belőlük, és bár éppen annyira emberek voltunk, mint a többiek, nem akartuk ingerelni őket, ezért elrejtőztünk. Apa azt mondta, hogy a mi fajtánk nem haragudhat másokra azért, ahogy bánnak velünk, ők olyan problémákkal küzdenek, amiket mi nem is értünk. Persze nekünk, rejtőzködőknek is megvannak a magunk gondjai, de Apa szerint a látható világban élők súlyosabb terheket cipelnek, mint mi.

Aztán egy éjjel elkapták az apámat, két rémült és dühös férfi rálőtt, majd halálra verte. Nem éreztem haragot irántuk. Sokkal inkább sajnáltam őket.

Kicsiny, ablaktalan odúnk volt az iskolám is egyben. Lakásunk három helyisége közül az egyik szoba falára apám mahagóni polcrendszerrel szerelt, melyek tömve voltak olyan könyvekkel, melyekre a fenti világban élőknek már nem volt szükségük. A nappaliban öblös karosszékek és a hozzájuk tartozó párnázott zsámolyok szolgálták a kényelmünket, valamint egy puha, lágy fényű, barackszín selyembúrájú állólámpa. Volt egy kis étkezőasztalunk is két egyenes támlájú székekkel, sakkozni és kártyázni is itt szoktunk. Apa halála után jobbára csak pasziánszoztam, és ahogy a kártyát rakosgattam, időnként látni véltem deformált kezét. Gyerekkorában egy lelkész eltörte az ujjait, és azok rosszul forrtak ösz-

sze... Apa sokkal többet szenvedett, mint én, mégis szerette az életet és a világot is.

A szobák falai vasbetonból voltak, melyen keresztül időnként rezgések érkeztek, a bejárat két oldalán egy-egy függőágy lógott. Azokon az éjszakákon, amikor elkerült bennünket az álom, órákon át beszélgettünk itt Apával a világ csodáiról. Azt hiszem, ezek voltak életem legboldogabb pillanatai. Volt egy hűtőszekrényünk is ebben a szobában: Apa hozta le a felső világból darabokban, és idelent összeszerelte. Igazából jól táplálkoztunk, és én hálás voltam azért, hogy nagy a bőség. Amikor Apa az apjával felfedezte ezt a föld alatti odút, mindössze pár villanyvezeték és egy vízvezetékcső volt itt, az összes berendezési tárgyat ők hozták ide vagy ők készítették. Hogy mi célt szolgáltak ezek a helyiségek korábban, csak találgatni lehet.

A harmadik helyiség volt a fürdőszobánk. A mosdókagylóhoz és az oroszlánlábakon álló fürdőkádhoz is hideg-melegvizes csaptelep tartozott.

A szabad ég alatt élőkét ez az ablaktalan lakás valószínűleg börtöncellára emlékeztetné, ám nekem az otthonom volt, és valahányszor elhagytam ezt a számomra biztonságos helyet, az életem mindannyiszor veszélybe került. Nappal sosem mentem ki nyílt terepre. Ha megtettem nagy ritkán, akkor csakis éjfél után, amikor az emberek zöme aludt. És persze álcáztam magam: fekete cipőt, sötét farmert és sötét kapucnis pulóvert viseltem, a dzseki alatt pedig sálát hordtam, amit szükség esetén egészen a szememig fel tudtam

húzni. A ruhákat különböző turkálókban szereztem be, természetesen csakis zárás után, titkos járatokon át közelítve meg a boltot.

Ilyen ruhát viseltem azon a decemberi éjszakán is, amikor az életem örökre megváltozott.

4

Apának hívtam, mert rajta kívül senki mást nem ismertem, aki ennyire megközelítette volna az apa fogalmát. Ez persze nem jelenti azt, hogy ő lett volna a valódi apám.

Anyám szerint az igazi apám sokkal jobban szerette a szabadságot, mint őt. Két héttel a születésem előtt kísértált az ajtón, és nem jött vissza többé, állítólag tengerre szállt, vagy bevette magát valami dzsungelbe. Nyughatatlan ember volt, azért utazott folyton, hogy megtalálja önmagát.

A születésem éjjelén erős szélvihar rázta a kis házat, az erdőt és a hegyet is. Anyám legalábbis így mesélte. Az orkán a tetőt ostromolta, szaggatta az ablakokat, és úgy rázta az ajtót, mint valami fenevad. Amikor világra jöttem, a baba rémülten kirohant a hálósobából, és zokogva keresett menedéket a konyhában. Azután megpróbált belefojtani egy takaróba, mire az anyám, akit legyengített ugyan a hosszú vajúdas, pisztolyt vett elő az éjjeliszekrény fiókjából. Megmenekültem hát.

A rákövetkező reggelen az összes madár eltűnt, nem szólalt meg egy sem, és csak három nap múlva tértek vissza. A baba titokban tartotta létezésemet: azt állította, hogy holtan születtem, anyám pedig igazolta ezt.

Nyolc évig éltem ott, a hegyekben. Általában a házukban aludtam, sokszor azonban másutt kellett töl-

tenem az éjszakát. Ezidő alatt nem találkoztam senki emberfiával az én áldott jó anyámon kívül. Az erdő volt a menedékem, kicsi koromtól fogva ott kószáltam és játszottam, azt csináltam benne, ami jólesett. Erős voltam, és jól működtek az ösztöneim, mintha valami különös kapcsolatban álltam volna a természettel, olyan jól ismertem a környéket, mint a tenyeremet. Anyám különben is akkor volt nyugodt, amikor nem voltam otthon.

Abban az erdőben és a környező réteken, sőt időnként az udvarunkon is, vettem észre először a tisztákat és a ködöseket. Én neveztem el így őket. Fogalmam sem volt, milyen lények, de ösztönösen tudtam, hogy anyám sosem látta azokat, mivel nem beszélt róluk soha. Jobbnak láttam, ha én sem említem őket. Később azután a városban is feltűntek, és én fokozatosan megismertem a természetüket, de erre még visszatérek.

Azokban az években egyébként boldog voltam. Az erdő nem tűnt számomra sem félelmetesnek, sem barátságtalannak, inkább úgy tekintettem rá, mint a sajátomra. Kellemes volt és lakályos, és végtelenül titokzatos.

A nyolcadik születésnapom után nem sokkal anyám közölte, nem akarja, hogy továbbra is a házban lakjam. Nem mert elaludni, ha ott voltam, elment az étvágya is, és fogyni kezdett. Azt sem akarta, hogy valahol a közelben, az erdőben maradjak, gondolom, a vadászok miatt. Így hát el kellett jönnöm hazulról. De nem hibáztattam anyámat, szerettem őt, és ő is megpróbált

szeretni engem, de óriási terhet jelentettem a számára.
A puszta létezésemmel szomorúságot okoztam neki, és
ez a szomorúság, úgy tűnt, lassanként megöli őt.

5

Tizennyolc évvel később ebben az ismerős és titokzatos városban beköszöntött az a december, amely örökre megváltoztatta az életemet. Azon az estén azt terveztem, hogy feltöltöm az éléskamrámat, ezért a hátizsákkal és két elemlámpával felszerelve útnak indultam a föld alatti csatornarendszeren keresztül. Az egyik szélesebb járat végén, a távolban felfedeztem az ismerős, ezüstös ragyogást: az egyik ködöst. A hullámzó áramlat egyenesen felém tartott; úgy vonaglott, mint egy világító angolna. Hét vagy nyolc láb hosszú lehetett, az átmérőjét pedig körülbelül egy lábra saccoltam. Ahogy közeledett felém, egy pillanatra megállt, és felágaskodott, akár egy kobra a furulya hívó szavára, azután újra lehanyatlott, majd az egész jelenség lassan elenyészett. Már korábban is sokszor láttam tisztákat és ködöseket, és erősen bíztam benne, hogy egy nap meg fogom tudni, mik is ők valójában.

6

Túl nagy ár vagy – jelentette ki anyám aznap, amikor elküldött. – A saját törvényeim szerint éltem, és tudtam, hogy meg kell fizetnem az árát. De ez túl nagy ár. Nem bírom tovább.

Mindig is gyönyörű teremtés volt, olyan, mint valami filmcsillag, az utolsó időszakban azonban már nagyon lefogyott, és rettentően megviseltnek tűnt. Igazából még a kimerültség nyilvánvaló jelei sem rontottak a szépségén, azt sugallták, hogy anyám jólelkű asszony, aki szörnyű szenvedéseit mártírként tűri, ez pedig még nemesebbé tette arcvonásait.

Ott ült a konyhaasztalnál, a keze ügyében a pirulái és az elmaradhatatlan pohár whiskey, amelyről azt állította, hogy orvosság. Azt gondolom, a whiskey volt számára a leghatékonyabb gyógyszer, mivel hol megneveltette, hol meg elaltatta. A többi bogyó ezzel szemben inkább kiszámíthatatlanná tette. Szemközt álltam vele, az asztal túlsó oldalán, meg sem próbáltam közelebb menni hozzá. Valamikor régen még olykor-olykor megérintett: kisöpörte a haját a szememből, vagy megfogta egy pillanatra a kezemet. De az már régen volt...

Megértettem, milyen fájdalmat okozok neki, hogy a pusztá látványomat is alig bírja elviselni, és ettől mélységesen elcsüggedtem. Anyám úgy döntött, hogy a világra hoz, úgy döntött, hogy megvéd a bábával szemben,

és ezért az adósa vagyok. És szeretem őt. Azt kívántam, bárcsak képes lenne elfogadni és viszonzszeretni.

Az ablakon túl komor és vészjósló volt az októberi égbolt, az ősz már leszaggatta az öreg platánfa leveleinek zömét. Azt a néhányat pedig, amely még megbarnulva és összepöndörödve kapaszkodott az ágakba, heves szélrohamok cibálták. Nem igazán volt jó nap arra, hogy elhagyjam az otthonomat, és teljesen egyedül maradjak a világban.

Anyám szólt, hogy vegyem fel a kapucnis dzsekimet, azután összerakott nekem egy kis csomagot: élelmet és kötszert tett a hátizsákomba. Majd az asztal sarkára készített pénzre mutatott:

Tedd ezt el! Hátha jól jön majd. Lopott pénz ugyan, de vidd csak el nyugodtan, én loptam, nem te, úgyhogy tekintsd ajándéknak!

Begyömöszöltem a bankókat a farmerzsebembe. És akkor kibuggyantak a szeméből a már régóta gyülekező könnyek, de egyetlen hangot sem adott ki. Éreztem, hogy már régóta készült erre, többször elpróbálta már magában a jelenetet, úgyhogy semmi esélyem, hogy meggondolja magát. Elhomályosult az én látásom is. Próbáltam elmondani neki, hogy mennyire szeretem, és mennyire sajnálom, hogy ennyi fájdalmat okoztam neki, de csak néhány nyöszörgő hang jött ki a torkomon. Fizikailag és érzelmileg is érettebb voltam a koromnál, de mégiscsak egy nyolc éves gyerek voltam még csak.